

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 4 marca 2010 r.*

W sprawie T-409/06

Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory (Hui Yang) Corp. Ltd, z siedzibą w Hui Yang City (Chiny), reprezentowana przez I. MacVaya, solicitor, R. Thompsona, QC, oraz K. Beala, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hiksa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez H. van Vlieta oraz T. Scharfa, działających w charakterze pełnomocników,

przez

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), z siedzibą w Brukseli, reprezentowaną początkowo przez adwokatów P. Vlaemmincka, G. Zonnekeyna oraz S. Verhulsta, a następnie przez adwokatów P. Vlaemmincka oraz A. Huberta,

oraz przez

BA.LA. di Lanciotti Vittorio & C. Sas, z siedzibą w Monte Urano (Włochy), oraz szesnastu innych interwenientów, których nazwy wymienione są w załączniku, reprezentowanych przez adwokatów G. Celonę, P. Tabelliniego oraz C. Cavaliere,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej,

SĄD (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Pappasavvas (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 lutego 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 1 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), z późniejszymi zmianami (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

[...]

4. Dla celów niniejszego rozporządzenia »produkt podobny« oznacza produkt, który jest identyczny, to jest taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprowadzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem».

- 2 Zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego „podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu”.
- 3 Jeśli chodzi o przesłanki uzyskania statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (market economy treatment, zwanego dalej „MET”), art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z [...] Chińskiej Republiki Ludowej [...] wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu [...], że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru.

Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a)”.

4 Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego:

„Wniosek na mocy [art. 2 ust. 7 lit. b)] składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe;

[...]

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego postępowania”.

5 W rozumieniu art. 9 ust. 5 akapit drugi i art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego:

„5. [...]

W przypadku gdy stosuje się art. 2 ust. 7 lit. a), ustala się jednakże indywidualne cło dla eksporterów, którzy mogą udowodnić, na podstawie należycie uzasadnionych roszczeń, że:

- a) w przypadku przedsiębiorstw, będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw, eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków;
- b) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane;
- c) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych i że urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub że spółka jest wystarczająco niezależna od interwencji państwa;
- d) operacje wymiany są dokonywane po kursie rynkowym; oraz
- e) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek celnych.

6. W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres badania zgodnie z art. 17, cło anty-dumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci tym badaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego dla stron w próbcie [...]. Indywidualną stawkę cła stosuje się wobec przywozu dokonywanego przez każdego eksportera lub producenta, któremu przyznano indywidualne traktowanie, zgodnie z art. 17”.

6 Artykuł 2 ust. 8 i art. 2 ust. 9 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego stanowi:

„8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej [...] może [ona] zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie”.

7 Artykuł 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego stanowi:

„10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należywym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność [...]”.

- 8 Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego:

„Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie, istnienie marginesów dumpingu w okresie badanym zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Wspólnoty lub na podstawie porównania indywidualnych wartości normalnych z indywidualnymi cenami eksportowymi do Wspólnoty w rozbiściu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Wspólnoty, o ile istnieje struktura cen eksportowych znacząco odbiegających od siebie w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrывkowej, zgodnie z art. 17”.

- 9 W odniesieniu do ustalenia wystąpienia szkody art. 3 ust. 2, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno: a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. [...] W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

[...]

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny”.

- 10 Zgodnie z art. 9 ust. 4 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego „kwota cła anty-dumpingowego nie przekracza stwierdzonego marginesu dumpingu, ale powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego”.
- 11 W odniesieniu do techniki polegającej na zastosowaniu kontroli wrywkowej art. 17 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

[...]

3. W przypadkach ograniczenia zakresu badania zgodnie z niniejszym artykułem oblicza się jednak indywidualne marginesy dumpingu dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo do próbki, a który przekaze niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem sytuacji gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie postępowania w odpowiednim czasie”.

12 W rozumieniu art. 18 ust. 1, 3, 4 i 6 rozporządzenia podstawowego:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

[...]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę je dostarczającą niezwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają

uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń.

[...]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałyby miejsce w przypadku pełnej współpracy”.

- ¹³ Zgodnie z załącznikiem II pkt 3 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. L 336, s. 103, zwanego dalej „kodeksem antydumpingowym z 1994 r.”), znajdującym się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3):

„3. Wszelkie informacje możliwe do zweryfikowania, które są właściwie złożone w sposób możliwy do wykorzystania przy dochodzeniu bez zbędnych trudności i które są dostarczone we właściwym czasie i, w miarę możliwości, dostarczone na nośniku lub w języku komputerowym wymaganym przez władze, powinny być wzięte pod uwagę przy wydawaniu orzeczenia [...]”.

- ¹⁴ Artykuł 20 ust. 1, 2, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, w opar-

ciu o które zostały nałożone środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po nałożeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ostatecznych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zarekomendowane nałożenie środków ostatecznych lub zakończenie postępowania bądź pozostałych czynności bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

[...]

4. Ustalenia ostateczne mają formę pisemną. Sporządza się je z zastrzeżeniem informacji poufnych, tak szybko jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie dokonać ustaleń w tym terminie, robi to bezzwłocznie po jego upływie. Ustalenia ostateczne nie przesądzają o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczenia złożone po przekazaniu ustaleń ostatecznych uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należyтым uwzględnieniu pilności sprawy”.

Okoliczności powstania sporu i zaskarżone rozporządzenie

- 15 Skarżąca, Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory (Hui Yang) Corp. Ltd, jest spółką produkującą i dokonującą wywozu obuwia, utworzoną w 2000 r. z siedzibą w Chinach.
- 16 Przywóz obuwia z Chin, objętego niektórymi klasami Nomenklatury scalonej, podlegał systemowi kontyngentów ilościowych, który wygasł w dniu 1 stycznia 2005 r.
- 17 W wyniku skargi antydumpingowej wniesionej w dniu 30 maja 2005 r. przez Europejską Konfederację Producentów Obuwia (CEC) Komisja Wspólnot Europejskich [obecnie Komisja Europejska] wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami z Chin i Wietnamu. Zawiadomienie o wszczęciu tego postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 7 lipca 2005 r. (Dz.U. C 166, s. 14, zwane dalej „zawiadomieniem o wszczęciu postępowania”).
- 18 Uwzględniając dużą liczbę zainteresowanych stron, w pkt 5.1 lit. a) zawiadomienia o wszczęciu postępowania przewidziane zostało zastosowanie kontroli wrywkowej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego. Ponadto w pkt 5.1 lit. b) zawiadomienia o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła, że w celu uzyskania informacji, które uznaje za konieczne w prowadzonym dochodzeniu, prześle ona kwestionariusze w szczególności chińskim i wietnamskim producentom dokonującym wywozu objętym próbą, a także władzom zainteresowanych eksportujących państw.
- 19 Skarżąca skontaktowała się z Komisją, przekazując jej w dniach 23 i 25 lipca 2005 r. informacje wymagane zgodnie z pkt 5.1 lit. a) ppkt (i) i pkt 5.1 lit. e) zawiadomienia o wszczęciu postępowania w celu włączenia jej do próby eksportujących producentów, którą instytucja ta miała utworzyć zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego i w celu przyznania jej MET lub, w przeciwnym razie, możliwości skorzystania z indywidualnego traktowania (zwanego dalej „IT”).

- 20 Ponieważ skarżąca weszła w skład próby chińskich eksportujących producentów, zwrócono się do niej o udzielenie odpowiedzi na kwestionariusz Komisji najpóźniej do dnia 12 września 2005 r., w którym to dniu skarżąca udzieliła odpowiedzi na rzucony kwestionariusz.
- 21 Komisja przeprowadziła kontrolę w pomieszczeniach skarżącej w dniach 4–7 października 2005 r. W piśmie przesłanym pocztą elektroniczną z dnia 21 października 2005 r. skarżąca przedłożyła Komisji ostateczny wykaz dokonanych przez nią na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich.
- 22 Faksem z dnia 12 grudnia 2005 r. Komisja poinformowała skarżącą o jej wstępnych ustaleniach dotyczących wniosku skarżącej o MET/IT. Jeśli chodzi o kryteria dotyczące decyzji przedsiębiorstw (zob. pkt 4 powyżej), Komisja zauważyła, że w odniesieniu do sprzedaży skarżąca była zobowiązana z uwagi na jej statut i zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej, dokonać wywozu całej jej produkcji i że nie podjęła ona żadnych działań w celu zmiany tej sytuacji. Wynika z tego, że skarżąca była poddana poważnej ingerencji ze strony państwa, które poprzez zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej, ogranicza jej działalność wyłącznie do dokonywania wywozu. Ponadto w odniesieniu do tego kryterium Komisja zauważyła, że jeśli chodzi o transfer zysków, skarżąca nie mogła go dokonać bez uprzedniego zezwolenia administracyjnego. W tej sytuacji i pomimo faktu, że skarżąca spełniała inne kryteria wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, Komisja zaproponowała odrzucić złożony wniosek o MET.
- 23 Komisja zwróciła się do skarżącej o przesłanie jej ewentualnych uwag co do tego dokumentu do dnia 19 grudnia 2005 r., w którym to dniu skarżąca przekazała swoje uwagi. Jeśli chodzi o wywóz całej jej produkcji, skarżąca podkreśliła, że był to jej własny wybór i że podstawą jej działania były względy „użyteczności administracyjnej” dotyczące objęcia jej podatkiem VAT, a także okoliczność, że jej produkty były przeznaczone wyłącznie na rynek wspólnotowy i rynek Stanów Zjednoczonych. Ponadto skarżąca przedstawiła zaświadczenie urzędu handlu zagranicznego i współpracy gospodarczej dystryktu Hui Yang miasta Hui Zhou (prowincja Guangdong, Chiny), zgodnie z którym mogła ona w swobodny sposób dokonać zmiany statutu spółki w odniesieniu do przeznaczenia jej produkcji, bez żadnych ograniczeń ze strony władz chińskich w tym zakresie. Jeśli chodzi o transfer zysków, skarżąca

podkreśliła, że procedura zezwolenia administracyjnego miała wyłącznie formalny charakter, ponieważ miała jedynie na celu kontrolę ważności odpowiednich dokumentów, tj. dokumentów dotyczących ustalenia zysków, odprowadzenia związanych z tym podatków i wynikających z faktu, że zarząd spółki rzeczywiście podjął decyzję o przyznaniu zysków itp. Na poparcie swych twierdzeń skarżąca przedstawiła chiński okólnik administracyjny, a także opinię prawną zawierającą objaśnienia co do stosowania tego okólnika.

- 24 Komisja udzieliła odpowiedzi faksem z dnia 23 lutego 2006 r., odmawiając zmiany swej początkowej oceny. W odniesieniu do przeznaczenia produkcji skarżącej Komisja podkreśliła, że przedłożone uwagi nie podważały faktu, że w okresie objętym dochodzeniem skarżąca obowiązywał zakaz sprzedaży na rynku chińskim i że każda zmiana tej sytuacji uzależniona była od wcześniejszego zezwolenia państwa. Jeśli chodzi o transfer zysków, Komisja przyznała w świetle wyjaśnień skarżącej w tym względzie, że odnosząca się do tego procedura administracyjna nie oznaczała poważnej ingerencji ze strony państwa w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Jednakże z uwagi na ustalenia dotyczące przeznaczenia produkcji skarżącej, Komisja podtrzymała, że nie spełniała ona istotnych kryteriów. W rezultacie odmówiono jej MET.
- 25 Faksem z dnia 24 lutego 2006 r. Komisja poinformowała skarżącą, że nie mogła dokonać wyboru reprezentatywnej próby transakcji sprzedaży na rynku wspólnotowym w celu obliczenia ceny eksportowej, a także ceny CIF [koszt, ubezpieczenie i fracht] na granicy Wspólnoty. Wynikało to z faktu, że dane z wykazu dokonanych przez skarżącą na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, przekazanego przez nią były istotnie zawyżone w stosunku do całkowitych rzeczywistych obrotów, co zostało przez skarżącą potwierdzone. W tej sytuacji marginesy dumpingu zostały obliczone zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- 26 Komisja zwróciła się do skarżącej o przedstawienie jej ewentualnych uwag co do tego dokumentu do dnia 6 marca 2006 r., w którym to dniu skarżąca przedstawiła swe uwagi. W tym względzie skarżąca podkreśliła, że zarzuty Komisji zostały

sformułowane w tak ogólny sposób, iż nie mogła zrozumieć, na czym polegało wskazane zawyżenie. Ponadto skarżąca nigdy nie potwierdziła, że doszło do zawyżenia, wielokrotnie wyjaśniła, że wywóz odbywał się za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych i że z tego względu ostateczne przeznaczenie produktu w każdym przypadku nie mogło być znane. Ponadto wszystkie transakcje sprzedaży były dokonywane przez skarżącą franco statek, tak że nie miała ona dostępu do danych dotyczących ceny CIF na granicy Wspólnoty. Komisja w ramach kontroli w pomieszczeniach spółki nie wskazała na brak ścisłości informacji ani nie zakwestionowała prawidłowości zebranych danych. W tej sytuacji skarżąca sprzeciwiła się zastosowaniu art. 18 rozporządzenia podstawowego w celu obliczenia ceny eksportowej lub marginesu dumpingu.

- 27 W dniu 23 marca 2006 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 553/2006 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 98, s. 3, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”).
- 28 Zgodnie z motywem 9 rozporządzenia tymczasowego dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Badanie informacji pomocnych dla oszacowania szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 marca 2005 r. (zwany dalej „rozpatrywanym okresem”).
- 29 Ze względu na potrzebę ustalenia normalnej wartości w odniesieniu do chińskich i wietnamskich producentów dokonujących wywozu, którzy mogliby nie otrzymać MET, dokonano weryfikacji celem ustalenia normalnej wartości na podstawie danych dotyczących analogicznego państwa, w tym przypadku Federacyjnej Republiki Brazylii, która odbyła się w pomieszczeniach trzech brazylijskich spółek (motyw 8 rozporządzenia tymczasowego).
- 30 Jeśli chodzi o produkt objęty postępowaniem, z motywów 10, 11, 40 i 41 rozporządzenia tymczasowego wynika, że składały się nań zasadniczo sandały, buty z wyższą cholewą, obuwiu miejskie i buty miejskie na różne okazje, wszystkie z cholewkami

wyprodukowanymi ze skóry naturalnej lub sztucznej skóry. Ponadto z motywów 12–31 rozporządzenia tymczasowego wynika, że Komisja wykluczyła z definicji produktu objętego postępowaniem specjalistyczne obuwie sportowe (Special Technology Athletic Footwear, zwane dalej „STAF”) i objęła nią obuwie dziecięce.

- 31 Jeśli chodzi o podobny produkt, Komisja stwierdziła w motywie 46 rozporządzenia tymczasowego, że produkt objęty postępowaniem i obuwie ze skórzanymi cholewkami wytwarzane i sprzedawane na rynkach krajowych Chin i Wietnamu oraz obuwie ze skórzanymi cholewkami produkowane i sprzedawane we Wspólnocie są podobne pod względem podstawowych właściwości fizycznych i technicznych oraz zastosowania, oraz że są postrzegane przez użytkowników jako wymienne. W rezultacie, zgodnie z motywem 52 rozporządzenia tymczasowego wszystkie typy obuwia z cholewkami skórzanymi lub ze sztucznej skóry produkowane i sprzedawane w krajach, których dotyczy postępowanie, i w Brazylii, a także te produkowane i sprzedawane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym są podobne do obuwia wywożonego do Wspólnoty z krajów, których dotyczy postępowanie.
- 32 Z motywu 57 rozporządzenia tymczasowego wynika, że w ramach ustalania dumpingu Komisja zastosowała kontrolę wrywkową. W tym celu wybrała ona próbę obejmującą 13 chińskich eksportujących producentów reprezentujących ponad 20% wielkości chińskiego wywozu do Wspólnoty. Zgodnie z motywem 8 lit. c) rozporządzenia tymczasowego skarżąca jest jedenastą spółką na liście chińskich eksportujących producentów objętych próbą.
- 33 Zgodnie z motywem 69 rozporządzenia tymczasowego skarżącej odmówiono MET z uwagi na fakt, że nie spełniała pierwszego kryterium dotyczącego podejmowania decyzji bez poważnej ingerencji ze strony państwa (zob. pkt 22–24 powyżej).
- 34 W odniesieniu do wniosku o IT Komisja w motywie 94 rozporządzenia tymczasowego stwierdziła, że obowiązek, aby przedsiębiorstwo dokonywało wywozu całej lub znaczącej części produkcji, oznaczał również, że nie spełniało ono kryterium, o którym

mowa w art. 9 ust. 5 akapit drugi lit. b) rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 5 powyżej).

- 35 W odniesieniu do ceny eksportowej w motywie 130 rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła, że tam, gdzie sprzedaż związana z wywozem do Wspólnoty była prowadzona poprzez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe, cena eksportowa została określona na podstawie cen produktu sprzedawanego z przeznaczeniem do wywozu przedsiębiorstwom handlowym przez producentów objętych postępowaniem zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 6 powyżej).
- 36 Zgodnie z motywem 131 rozporządzenia tymczasowego porównania pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową dokonano na poziomie ex-works. W celu zapewnienia obiektywnego porównania wartości normalnej i ceny eksportowej zastosowano należne uzupełnienia w postaci korekt różnic wpływających na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego (motyw 132 rozporządzenia tymczasowego).
- 37 Jeśli chodzi o szkodę, Komisja zbadła w szczególności podcięcie cen przywozowych. W tym celu ceny przywozu CIF na granicy Wspólnoty, łącznie z cłem, zostały skorygowane i zawyżone, aby odzwierciedlić koszty ponoszone przez importerów we Wspólnocie, takie jak projektowanie, wybór surowców itp. oraz porównane z cenami przemysłu wspólnotowego na poziomie ex-works i na tym samym poziomie handlu. Porównanie to doprowadziło do przyjęcia marginesu podcięcia ceny wynoszącego 12,8% dla obuwia pochodzącego z Chin (motywy 167 i 168 rozporządzenia tymczasowego).
- 38 Pismem z dnia 7 kwietnia 2006 r. Komisja przesłała skarżącej, na podstawie art. 14 ust. 2 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, odpowiednio, kopię rozporządzenia tymczasowego oraz dokument zawierający szczegóły najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe (zwany dalej „dokumentem w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń”). Komisja

wezwała skarżącą do przesłania jej ewentualnych uwag do tego dokumentu w terminie do dnia 8 maja 2006 r.

- 39 Pismem przesłanym pocztą elektroniczną z dnia 27 kwietnia 2006 r. skarżąca podniosła zarzut pobieżnego charakteru informacji zawartych w dokumencie w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń, zwracając szczególną uwagę na dane dotyczące korekty cen w celu obliczenia dumpingu i podcięcia cen. Skarżąca powtórzyła te zarzuty w uwagach na piśmie z dnia 8 maja 2006 r.
- 40 W piśmie przesłanym pocztą elektroniczną z dnia 16 maja 2006 r. skarżąca podkreśliła w szczególności, że korekta jej ceny eksportowej o 15% z tytułu badań i rozwoju była niższa niż rzeczywiście poniesione koszty z tego tytułu, gdyż nie uwzględniała ona znaczących kosztów i marży niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych, za których pośrednictwem niektórzy chińscy producenci wprowadzali swoją produkcję na rynek wspólnotowy.
- 41 Faksem z dnia 7 lipca 2006 r. na podstawie art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego Komisja przesłała skarżącej dokument obejmujący najważniejsze ostateczne ustalenia i fakty mające stanowić podstawę propozycji nałożenia ostatecznych ceł antydumpingowych.
- 42 W tytule H tego dokumentu Komisja przedstawiła swe uwagi dotyczące ostatecznych środków antydumpingowych, które zostaną zaproponowane Radzie Unii Europejskiej. W odniesieniu do rodzaju środków Komisja zauważyła, po pierwsze, że zobowiązania eksportujących producentów dotyczące niesprzedawania wyrobów poniżej poziomu ceny, który wyeliminowałby istotną szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, nie stanowiły odpowiednich środków, i po drugie, że należało zastosować system odroczonego poboru ceł (pkt 278–291 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń).

- 43 Jeśli chodzi o system odroczonego poboru ceł, Komisja zauważyła, że z uwagi na wielkość przywozu przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę od dnia 1 stycznia 2005 r., w którym przestał obowiązywać system kontyngentów (zob. pkt 16 powyżej). W ciągu trzech pierwszych miesięcy 2005 r. uwzględnionych w okresie objętym dochodzeniem (zob. pkt 28 powyżej), przemysł wspólnotowy odczuł proporcjonalnie największy spadek w rozpatrywanym okresie, jeśli chodzi o wiele ekonomicznych wskaźników, takich jak rentowność, cena sprzedaży, udziały w rynku, zatrudnienie i produkcja. W tej sytuacji Komisja zwróciła szczególną uwagę na ilościowy element dumpingu przy ustalaniu wystąpienia szkody. Uznała ona zatem, że jedynie przywóz powyżej pewnej wielkości powodował szkodę i że w związku z tym środki w postaci ceł ad valorem nie były konieczne dla przywrócenia warunków uczciwej konkurencji. W rezultacie cła antydumpingowe powinny być stosowane wyłącznie wobec przywożonych produktów w ilości przekraczającej określoną wielkość w skali roku. W niniejszym przypadku system odroczonego poboru cła byłby odpowiedni w celu usunięcia szkody, gdyż uwzględnia on skutki systemu kontyngentów i równoważy interesy zainteresowanych stron. Proponowane cła antydumpingowe powinny zatem znaleźć zastosowanie do dokonanych przywozów przekraczających rocznie próg 140 milionów par obuwia pochodzącego z Chin. Wielkość ta odzwierciedla ocenę Komisji w zakresie przywozów z Chin w 2005 r. z uwzględnieniem wielkości przywozów w 2004 r. (pkt 285–287 i 291 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń).
- 44 Komisja zaproponowała zatem nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego odpowiadającego marginesowi koniecznemu do usunięcia szkody na dokonane przywozy przekraczające rocznie próg 140 milionów par obuwia pochodzącego z Chin. Margines ten został ustalony na poziomie sprzedaży po zaniżonych cenach, czyli 23% (pkt 293 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń).
- 45 Komisja zwróciła się do skarżącej o przekazanie jej uwag w kwestii dokumentu obejmującego ostateczne ustalenia do dnia 17 lipca 2006 r.
- 46 W piśmie z dnia 13 lipca 2006 r. skarżąca przekazała Komisji kopię zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej, a także decyzję dotyczącą zmiany celów statutowych, zgodnie z którą jej produkty miałyby być od tej chwili przeznaczone zarówno do wywozu, jak i na rynek chiński. W piśmie z dnia 22 sierpnia 2006 r.

Komisja odmówiła ponownego rozpatrzenia kwestii przyznania MET z uwagi na fakt, że termin przewidziany w tym celu już upłynął.

- 47 W piśmie z dnia 28 lipca 2006 r. Komisja przekazała skarżącej dodatkowy dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Zgodnie z jego dwoma pierwszymi akapitami miał on na celu poinformowanie zainteresowanych stron o zmianie konfiguracji ostatecznych ceł antydumpingowych, które zostaną zaproponowane. Dyrekcja Generalna ds. Handlu Komisji rozważyła uwagi wyrażone przez niektóre zainteresowane strony co do początkowo przewidywanego systemu odroczonego poboru ceł (zob. pkt 42–44 powyżej). W tym dokumencie Komisja zarzuciła ideę takiego systemu. W nowym podejściu Komisja podkreśliła, że wzrost przywozów, który spowodował istotną szkodę, miał miejsce w 2004 r. i trwał do końca okresu objętego dochodzeniem oraz że rok 2005 był pierwszym rokiem, w którym przywóz obuwia pochodzącego z Chin nie był objęty systemem kontyngentów. Ponadto Komisja ustaliła wielkość przywozów niewywołujących szkody na podstawie przywozów z Chin i Wietnamu w 2003 r. w wysokości 109 milionów par obuwia. Zgodnie z tym nowym podejściem ekonomiczne znaczenie tej wielkości powinno być uwzględnione przy określaniu poziomu koniecznego do usunięcia szkody. Z jednej strony poziom konieczny do usunięcia szkody został więc obniżony, aby uwzględnić wielkość przywozów niepowodującą szkody, z drugiej strony ostateczne cła zostały zastosowane począwszy od pierwszej przywiezionej pary. Zgodnie z tą metodą obejmującą cztery etapy przedstawione w tym dokumencie Komisja w odniesieniu do przywozów pochodzących z Chin podjęła decyzję, na podstawie „reguły niższego cła” o nałożeniu ostatecznego cła antydumpingowego odpowiadającego poziomowi wymaganemu dla usunięcia szkody, w tym przypadku wynoszącego 16,5%.

- 48 W celu formalnego wyrażenia tej nowej propozycji Komisja załączyła do pisma z dnia 28 lipca 2006 r. punkty, które powinny być znaleźć się w nowym tytule H dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i zastąpić te zawarte w odpowiednim tytule tego dokumentu (zob. pkt 42 powyżej). Komisja w pkt 278 i 279, które powinny znaleźć się w nowym tytule H dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, wyjaśniła, że jedynie przywozy przekraczające określoną wielkość przed wygaśnięciem systemu kontyngentów mogły powodować istotną szkodę, tak że w ramach określenia poziomu koniecznego dla usunięcia szkody na podstawie wyników z okresu objętego dochodzeniem fakt, iż pewne przywożone ilości nie

spowodowały szkody, powinien być wzięty pod uwagę. W rezultacie ilości, które nie spowodowały istotnej szkody, powinny być uwzględnione przy określaniu poziomu koniecznego dla usunięcia szkody. W pkt 280 tego dokumentu Komisja przedstawiła zastosowaną metodę.

- 49 Skarżąca przekazała swe uwagi co do dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń w dniu 2 sierpnia 2006 r.
- 50 W dniu 5 października 2006 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1472/2006 nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. L 275, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Na mocy zaskarżonego rozporządzenia Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz obuwia z cholewkami ze skóry naturalnej lub sztucznej skóry z wyłączeniem obuwia sportowego, STAF, pantofli i obuwia domowego innego rodzaju oraz obuwia z noskiem ochronnym pochodzącego z Chin i objętego różnymi kodami Nomenklatury scalonej (art. 1 zaskarżonego rozporządzenia). Stawka celna ostatecznego cła antydumpingowego obowiązująca względem ceny netto, franco granica Wspólnoty, przed ocleniem, dla obuwia produkowanego przez skarżące została ustalona w wysokości 16,5%. Zgodnie z art. 3 zaskarżonego rozporządzenia obowiązywało ono przez okres dwóch lat.
- 51 Jeśli chodzi o definicje podobnego produktu, Rada w motywach 40–41 zaskarżonego rozporządzenia potwierdziła ustalenia wyrażone przez Komisję w motywie 52 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 31 powyżej).
- 52 Zgodnie z motywem 77 zaskarżonego rozporządzenia przedłożenie zmienionych umów spółki, nieprzewidujących już ograniczeń sprzedaży, przez dwóch chińskich producentów eksportujących, nastąpiło zbyt późno, aby można je było uwzględnić. W związku z tym nie pozostało wystarczająco dużo czasu na weryfikację, o której

mowa w art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie ograniczenia te nie były jedynym powodem odmowy MET względem tych spółek.

- 53 W związku z tym negatywna opinia zawarta w rozporządzeniu tymczasowym dotycząca przyznania skarżącej MET została potwierdzona w motywie 78 zaskarżonego rozporządzenia.
- 54 Jeśli chodzi o wniosek o IT, Rada potwierdziła w motywie 83 zaskarżonego rozporządzenia negatywną opinię Komisji zawartą w motywie 94 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 34 powyżej).
- 55 Jeśli chodzi o cenę eksportową i jej porównanie z normalną wartością, Rada w motywach 123 i 138 zaskarżonego rozporządzenia potwierdziła ocenę Komisji zawartą w motywach 128–133 rozporządzenia tymczasowego (zob. pkt 35, 36 powyżej).
- 56 Jeśli chodzi o poziom ceł konieczny dla usunięcia szkody wywołanej przywozem z Chin, Rada w motywach 296–301 zaskarżonego rozporządzenia stwierdziła, powtarzając pkt 275–280 zawarte w nowym tytule H dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i załącznikach do dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń (zob. pkt 47 powyżej), że należało uwzględnić szczególne cechy niniejszego postępowania i w szczególności występowanie systemu kontyngentów do dnia 1 stycznia 2005 r. Ponieważ system kontyngentów zapobiegł wystąpieniu istotnej szkody w przemyśle wspólnotowym, podczas gdy wzrost przywozów po jego wygaśnięciu miał wyjątkowo szkodliwe skutki, Rada uznała, że jedynie przywozy przekraczające określoną wielkość przed wygaśnięciem systemu kontyngentów mogły powodować istotną szkodę. W rezultacie próg wystąpienia szkody określony na podstawie wyników z okresu obejmującego dochodzenie powinien uwzględniać fakt, że pewne wielkości przywozów nie powodowały istotnej szkody. Takie działanie,

którego podstawą była wartość wielkości przywiezionych w 2003 r., doprowadziło wobec przywozów z Chin do określenia progu wystąpienia szkody na poziomie 16,5% zamiast 23%, który zostałby zastosowany zgodnie z motywem 295 zaskarżonego rozporządzenia, gdyby Rada nie uwzględniła szczególnych cech niniejszej sprawy.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 57 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 58 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 kwietnia 2007 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Pismem z dnia 4 października 2007 r. Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag na piśmie, ale że weźmie udział w rozprawie.
- 59 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 kwietnia 2007 r. CEC wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.
- 60 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 13 kwietnia 2007 r. Provincia di Ascoli Piceno (Włochy), Comune di Monte Urano (Włochy), spółka BA.LA. di Lanciotti Vittorio & C. Sas i szesnastu innych włoskich spółek produkujących obuwie, których nazwy wymienione są w załączniku (zwanym dalej „włoskimi producentami”, wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

- 61 Postanowieniem z dnia 4 września 2007 r. prezes drugiej izby Sądu uwzględnił wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta wniesione przez Komisję i CEC, a także przez włoskich producentów. Natomiast wnioski Provincia di Ascoli Piceno i Comune di Monte Urano zostały oddalone.
- 62 Wskutek zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do ósmej izby, której następnie przekazano niniejszą sprawę.
- 63 Pismami złożonymi w sekretariacie Trybunału w dniu 4 października 2007 r. Provincia di Ascoli Piceno i Comune di Monte Urano na podstawie art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wniosły odwołanie, w którym żądały uchylenia postanowienia z dnia 4 września 2007 r., na mocy którego Sąd oddalił ich wnioski interwencyjne. W postanowieniu z dnia 25 stycznia 2008 r. w sprawie C-461/07 P(I) Provincia di Ascoli Piceno i Comune di Monte Urano przeciwko Radzie, niepublikowanym w Zbiorze, prezes Trybunału oddalił te odwołania.
- 64 CEC i włoscy producenci przedstawili uwagi na piśmie odpowiednio w dniach 15 i 18 października 2007 r.
- 65 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił wszcząć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania wezwał skarżącą, Radę i Komisję do pisemnej odpowiedzi na szereg pytań.
- 66 Pismami z dnia 2 lutego 2009 r. strony te wykonały środki organizacji postępowania podjęte przez Sąd.

67 Pismem z dnia 17 lutego 2009 r. Rada zwróciła się o wycofanie z akt sprawy pewnych części odpowiedzi skarżącej dotyczących zarzutu drugiego, a także załączonych do tego dokumentów, gdyż odpowiedzi te nie miały związku z postawionymi pytaniami, lecz stanowiły nowe zarzuty.

68 Na rozprawie w dniu 18 lutego 2009 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

69 Sąd podczas rozprawy wezwał skarżącą do przedstawienia jednego dokumentu i udzielenia informacji na piśmie. Skarżąca ustosunkowała się do tych wniosków pismem z dnia 25 lutego 2009 r.

70 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącym ją zakresie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

71 Rada wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub oddalenie jej jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

72 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

73 CEC i producenci włoscy wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

74 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów opartych odpowiednio na:

— naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego;

— naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego;

- naruszeniu art. 3 rozporządzenia podstawowego;

- naruszeniu art. 20 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu prawa do obrony i braku uzasadnienia dotyczącego szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy;

- naruszeniu prawa i oczywistym błędzie w ocenie w zakresie szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu;

- naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i oczywistym błędzie w ocenie dotyczącym porównania między ceną eksportową i wartością normalną.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

- ⁷⁵ Skarżąca kwestionuje ocenę Komisji, zgodnie z którą pierwsze kryterium wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie było w jej przypadku spełnione. Podkreśla ona w tym względzie, że dowody z dokumentów przedstawione w toku postępowania administracyjnego wskazują, że miała ona swobodę w podjęciu decyzji o sprzedaży jej produktów na rynku krajowym lub dokonaniu ich wywozu. Obowiązek przedstawienia wniosku o zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej i o zmianę tego zezwolenia istniał bowiem wyłącznie w celu rejestracji i nie wskazywał zatem na poważną interwencję ze strony państwa w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Ponadto skarżąca wyjaśniła Komisji, że

fakt, iż cała jej produkcja była przeznaczona do wywozu, wynikał z przyjętej przez skarżącą strategii handlowej (zob. pkt 22, 23 powyżej).

- 76 Komisja naruszyła ponadto w szczególności zasadę równego traktowania, przyznając MET innej spółce objętej próbą, Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co., Ltd (zwaną dalej „Golden Step”), podczas gdy nic nie uzasadniało tej różnicy traktowania.
- 77 Skarżąca przypomina, że przedstawiła Komisji w dniu 13 lipca 2006 r., czyli przed upływem wyznaczonego terminu na przedstawienie uwag do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, te same dowody, które przedstawiła Golden Step, tj. kopię zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej oraz zmieniony statut wskazujące, że nie była ona już zobowiązana do dokonywania wywozu (zob. pkt 46 powyżej). Odmowa Komisji zbadania tych dowodów stanowiła naruszenie art. 20 ust. 5 rozporządzenia tymczasowego, a także zasad dobrej administracji i równego traktowania, gdyż Golden Step również przedstawiła dowody po upływie terminu wyznaczonego na przedłożenie uwag co do dokumentu w przedmiocie tymczasowych ustaleń (zob. pkt 38 powyżej). Ponadto rozporządzenie podstawowe nie przewidywało terminu na przedstawienie dowodów dotyczących zmiany okoliczności. Co więcej, Komisja nie zachowała trzymiesięcznego terminu, przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego na rozstrzygnięcie wniosku o MET skarżącej.
- 78 Ocena wyrażona w motywie 77 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którą brak zbadania danych informacji wynikał z niemożności dokonania weryfikacji zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 52 powyżej), była błędna. Po pierwsze, między dniem 13 lipca (w którym przedstawiono dodatkowe dowody) i dniem 5 października 2006 r. (w którym przyjęto zaskarżone rozporządzenie) upłynęły ponad trzy miesiące, po drugie, żadna weryfikacja nie została dokonana w odniesieniu do dowodów o tym samym charakterze przedstawionych przez Golden Step, po trzecie, skarżąca została poinformowana, że Komisja była gotowa przyjąć dodatkowe dowody dopiero w dniu 7 lipca 2006 r. i, po czwarte, to właśnie w odpowiedzi na

ustalenia dokonane w ramach kontroli w pomieszczeniach spółki skarżąca przedstawiła omawiane dowody. Ponadto z orzecznictwa wynika, że Komisji przysługuje swobodne uznanie przy podejmowaniu decyzji o uwzględnieniu przekazanych dowodów po upływie wyznaczonego terminu.

79 Nie można przyjąć argumentu, zgodnie z którym, przy założeniu, że skarżącej powinien być przyznany MET, termin, który przysługiwał Komisji, był niewystarczający dla dokonania obliczeń normalnej wartości. Uwaga ta nie może uzasadnić, w świetle art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego odmowy przyznania tego statusu. Ponadto dane dotyczące kosztów produkcji skarżącej zostały przekazane już w ramach kwestionariusza antydumpingowego i sprawdzone podczas kontroli Komisji w pomieszczeniach spółki. Co więcej, jak zauważono w pkt 78 powyżej, między przedłożeniem ostatnich informacji dotyczących przeznaczenia produkcji skarżącej i przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia upłynęły trzy miesiące.

80 Skarżąca kwestionuje argument Rady, zgodnie z którym oddalenie zarzutu drugiego spowodowałoby oddalenie zarzutu pierwszego. Nawet jeśli uznano, że nie współpracowała ona przy obliczeniu ceny eksportowej, wartość normalna mogła być obliczona na podstawie danych wynikających z jej własnych ksiąg rachunkowych, tak aby ustalić indywidualny margines dumpingu. Ponadto skarżąca w niekwestionowany sposób przedłożyła wszystkie informacje, o które ją poproszono, tak że art. 18 ust. 6 nie powinien być stosowany. Ten ostatni przepis prowadziłby bowiem do tego, że podmiot gospodarczy, który posiada istotne informacje, pozbawiony jest możliwości powołania się na fakt, że brak współpracy z jego strony powoduje niekorzystne dla niego skutki. W rezultacie żaden przepis ani żadna praktyka nie mogą pozbawić skarżącej MET, jeżeli spełnia ona przesłanki jego otrzymania.

81 Wynika z tego, że decyzja Komisji o odmowie przyznania skarżącej MET wynika z oczywistego błędu w ocenie i narusza art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

82 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

83 Z motywu 125 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych próbą, które nie spełniły kryterium [MET], obliczono jeden średni margines dumpingu”, że „wspomniany średni ważony margines dumpingu stosuje się tylko do współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą” oraz że „ponieważ poziom współpracy był wysoki, ten sam margines dumpingu zastosowano także do wszystkich pozostałych chińskich producentów eksportujących”. Ponadto Rada w motywie 146 zaskarżonego rozporządzenia stwierdziła, że „stopień współpracy był wysoki i w efekcie, zgodnie z powszechną praktyką, uznano za stosowne ustalenie marginesu dumpingu dla niewspółpracujących producentów eksportujących na poziomie średniego ważonego marginesu dumpingu ustalonego dla współpracujących producentów eksportujących objętych próbą w krajach, których dotyczy postępowanie”. Z analizy tych przepisów, których zgodność z prawem nie została przed Sądem zakwestionowana, wynika, że w sytuacji gdyby skarżąca uzyskała MET, ale została uznana za przedsiębiorstwo niewspółpracujące, instytucje zastosowałyby wobec niej średni ważony margines dumpingu ustalony dla producentów eksportujących objętych próbą z uwagi na brak współpracy z jej strony. Wynika z tego, że zakładając nawet, iż instytucje niesłusznie odmówiły skarżącej przyznania MET, błąd ten nie miałby decydującego znaczenia dla ostatecznego wyniku, jeśli Sąd miałby potwierdzić ocenę instytucji, zgodnie z którą skarżąca nie współpracowała w dochodzeniu. W rezultacie, jeśli Sąd miałby oddalić zarzut drugi kwestionujący ocenę instytucji w tym względzie, ewentualny błąd popełniony przez instytucje w zakresie przyznania MET nie miałby rozstrzygającego wpływu na zastosowany wobec skarżącej margines dumpingu i w związku z tym nie mógłby stanowić wystarczającego uzasadnienia dla stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 maja 2002 r. w sprawie T-126/99 Graphischer Maschinenbau przeciwko Komisji, Rec. s. II-2427, pkt 49).

84 Należy zatem najpierw zbadać zarzut drugi.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

- 85 Skarżąca twierdzi, że Komisja w błędny sposób zastosowała art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w związku z pkt 3 załącznika II do kodeksu antydumpingowego z 1994 r. (zob. pkt 12 i 13 powyżej). Jak wyjaśniła bowiem skarżąca w piśmie z dnia 6 marca 2006 r. (zob. pkt 26 powyżej), tok rozumowania Komisji przyjęty w jej piśmie z dnia 24 lutego 2006 r. (zob. pkt 25 powyżej) nie uzasadnia zastosowania tego przepisu. W tych okolicznościach Komisja naruszyła również art. 18 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego.
- 86 Jeśli chodzi o te ostatnie przepisy, skarżąca podkreśla, że informując po upływie ponad czterech miesięcy od dokonania kontroli w pomieszczeniach spółki o braku wiarygodności przekazanego przy tej okazji wykazu dokonanych przez nią na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, Komisja nie zachowała wymogów wynikających z tych przepisów.
- 87 Początkowa odpowiedź na kwestionariusz antydumpingowy przedłożona przez skarżącą w dniu 12 września 2005 r. przedstawiała wywozy dokonane w okresie objętym dochodzeniem z przeznaczeniem na rynek wspólnotowy wynoszące [poufne]¹ par obuwia. Była to prawidłowa liczba, zaakceptowana przez Komisję podczas kontroli w pomieszczeniach spółki. Różnica między tą liczbą i liczbą [poufne] wywożonych par obuwia, wskazaną w dokumencie przedłożonym przez skarżącą w dniu 19 września 2005 r. wynikała, po pierwsze, z włączenia do tej ostatniej [poufne] par obuwia nieprzeznaczonego na rynek wspólnotowy, po drugie, z faktu, że skarżąca nie знаła ostatecznego przeznaczenia ogółu produkcji, gdyż dokonywała wywozu

1 — Utajnione poufne dane.

za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych oraz, po trzecie, z uwzględnienia w rzeczonym wykazie sprzedaży obuwia niewłączonego do definicji produktu objętego postępowaniem.

- 88 W wyniku wielu weryfikacji mających zdefiniować najbardziej prawdopodobne ostateczne przeznaczenie istotnych wywozów i wykluczyć sprzedaż produktów innych niż produkt objęty postępowaniem, skarżąca przedłożyła ostateczny wykaz w dniu 21 października 2005 r., czyli przed upływem terminu wyznaczonego na przekazanie skorygowanych danych w wyniku kontroli w pomieszczeniach spółki.
- 89 Jeśli chodzi o przebieg tej kontroli, urzędnicy Komisji wybrali w pierwszym dniu próbę obejmującą 21 transakcji (w tym 12 obejmujących produkt będący przedmiotem postępowania) i zbadali następnego dnia związane z nimi dokumenty. Ponadto wybrali oni 13 transakcji dotyczących sprzedaży przeznaczonej do wywozu na rynek wspólnotowy w celu weryfikacji cen eksportowych na podstawie odnoszących się do tego dokumentów. Sprawdzone ceny eksportowe okazały się prawidłowe. Rada niesłusznie zatem utrzymuje, że urzędnicy Komisji w trakcie kontroli nie mogli wybrać próby transakcji i sprawdzić jej. Ponadto, jak wynika z powyższego, żadna weryfikacja nie była konieczna po przedłożeniu ostatecznego wykazu w dniu 21 października 2005 r. (zob. pkt 21, 88 powyżej), ponieważ dokument ten wykluczał jedynie transakcje sprzedaży nieprzeznaczone na rynek wspólnotowy, a także uwzględniające produkt nieobjęty postępowaniem, czyli elementy nieistotne, bez dodawania czegośkolwiek. W rezultacie weryfikacja nie była w żadnym razie błędna.
- 90 W każdym razie wbrew stanowisku Rady skarżąca nie naruszyła żadnego przepisu rozporządzenia podstawowego, przedkładając ostateczny wykaz w dniu 21 października 2005 r. Zakładając nawet, że okoliczności faktyczne przedstawione przez Radę mogą prowadzić do zastosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (quod non), nie ma powodu, dla którego Komisja miałaby posłużyć się sprawdzonymi w czasie kontroli w pomieszczeniach spółki i niezakwestionowanymi cenami eksportowymi (stanowiącymi jedyny istotny element), gdyż zarzuty Rady dotyczyły wyłącznie ilości wywożonego obuwia. Ceny te stanowiły dostępne dla Komisji dane w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

- 91 Ponadto Komisja nie udzieliła odpowiedzi na uwagi wyrażone przez skarżącą w piśmie z dnia 6 marca 2006 r. ani nie przedstawiła swego stanowiska w przedmiocie wyjaśnień otrzymanych podczas kontroli w pomieszczeniach spółki, które pozwoliły na wyjaśnienie wszystkich różnic, potwierdzenie wszystkich danych dotyczących cen i zrozumienie szczególnych cech łańcucha dystrybucji skarżącej. Komisja nie zbadała zatem tego wykazu w sposób staranny i bezstronny.
- 92 Skarżąca nie została poinformowana w czasie kontroli w pomieszczeniach spółki o fakcie, że Komisja nie zaakceptuje nowych poprawek, mimo że skarżąca przedłożyła jej wyjaśnienia dotyczące trudności w opracowaniu ostatecznego wykazu. Wręcz przeciwnie, z zachowania Komisji wynikało jasno, że nie wykluczyła ona zbadania poprawionych wykazów, które to działanie podjęła w odniesieniu do innych danych.
- 93 Jeśli chodzi o dane dotyczące ceny CIF na granicy Wspólnoty (zob. pkt 25, 26 powyżej), skarżąca podkreśla, że w toku dochodzenia wyjaśniła, że faktury sprzedaży wystawiane były na cenę franco statek, a nie cenę CIF na granicy Wspólnoty. Skarżąca nie mogła zatem przedstawić danych dotyczących kosztów ponoszonych między fabryką i granicą wspólnotową, które obejmowały nieznaną skarżącej istotną marżę zysku niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych. Ponieważ skarżąca nie miała możliwości uzyskania wartości CIF na granicy Wspólnoty, zwróciła się do Komisji o wykorzystanie wiarygodnych danych dostarczonych przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe dotyczących kosztów poniesionych między sprzedażą franco statek i granicą wspólnotową. Wynika z tego, że skarżąca działała, „dokładając wszelkich starań” w celu przedłożenia informacji, którymi dysponowała i które Komisja mogła uzupełnić, tak aby dokonać „ustaleń o uzasadnionej dokładności”.
- 94 Rada, popierana przez Komisję, kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

- 95 Należy zauważyć, że strony nie zgadzają się co do okoliczności faktycznych dotyczących niniejszego zarzutu. W szczególności, podczas gdy skarżąca twierdzi, że urzędnicy Komisji mogli wybrać próbę przeznaczoną do wywozu sprzedaży produktu będącego przedmiotem postępowania na rynek wspólnotowy, zbadać dokumenty z tym związane i wreszcie dokonać weryfikacji ceny eksportowej, Rada w dużej części kwestionuje to stanowisko. Rada twierdzi, że urzędnicy Komisji nie mogli przeprowadzić jakiegokolwiek badania dokumentów dotyczących wywozów produktu objętego postępowaniem na rynek wspólnotowy podczas kontroli w pomieszczeniach spółki, a zatem nie mogli w żaden sposób sprawdzić ceny eksportowej.
- 96 W związku z tym należy zauważyć, że Rada nie kwestionuje, iż urzędnicy Komisji rzeczywiście wybrali pierwszego dnia prowadzonej kontroli w pomieszczeniach spółki próbę przeznaczoną do wywozu sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rynek wspólnotowy. Wynika to, zdaniem Rady z faktu, że na tym etapie urzędnicy Komisji nie ustalili jeszcze, która z dwóch tabel przedstawionych przez skarżącą odpowiednio w dniach 12 i 19 września 2005 r. była prawidłowa. W rezultacie, gdyby okazało się, że wykaz z dnia 19 września 2005 r., na podstawie którego dokonano weryfikacji, był prawidłowy, urzędnicy Komisji przystąpiliby następnego dnia do sprawdzenia wybranej próby, podczas gdy skarżąca w międzyczasie zgromadziłaby wszystkie dokumenty dotyczące transakcji objętych próbą.
- 97 Należy jednak zauważyć, jak czyni to Rada, że weryfikacja próby transakcji w celu obliczenia ceny eksportowej na podstawie ogółu transakcji objętych wykazem dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich nie jest pomocna, jeżeli zostało ustalone, że wykaz ten obejmuje również transakcje sprzedaży przeznaczonej do wywozu, które nie powinny się w nim znaleźć. Jeżeli bowiem ustalono, że taki wykaz zawiera znaczącą liczbę niezidentyfikowanych transakcji sprzedaży, które dotyczą produktów nieobjętych definicją produktu będącego przedmiotem postępowania albo nie stanowią wywozów na rynek wspólnotowy, weryfikacja próby sprzedaży, nawet jeśli jest rozstrzygająca, nie rozwiązuje problemu niemożności wykorzystania ogółu transakcji znajdujących się w wykazie z uwagi na jego niewiarygodny charakter.

- 98 W niniejszym przypadku, po pierwsze, strony nie zakwestionowały, że podczas kontroli w pomieszczeniach spółki urzędnicy Komisji i przedstawiciele skarżącej zgodzili się co do całkowitej wielkości wywozów produktu objętego postępowaniem na rynek wspólnotowy ([*poufne*] par obuwia). Strony zgadzają się również co do faktu, że wielkość ta wynika z księgi głównej skarżącej. W rezultacie należy stwierdzić, że dane przedłożone Komisji w dniu 19 września 2005 r. ([*poufne*] par obuwia; zob. pkt 87 powyżej) wskazywały na wielkość wywozów zawyżoną o około 60% w stosunku do rzeczywistych wywozów produktu objętego postępowaniem, przy czym podczas kontroli w pomieszczeniach spółki niemożliwe było ustalenie nieistotnych wywozów. Ponadto należy przypomnieć, że skarżąca w dniu 12 września 2005 r. podała trzecią liczbę wynoszącą [*poufne*] par obuwia. Pomijając fakt, że skarżąca posiadała dane dotyczące całkowitej wielkości wywozów na rynek wspólnotowy, przedłożone przez nią w toku postępowania wykazy zawierały niespójne informacje, które w dodatku nie przedstawiały danych umożliwiających wyjaśnienie stwierdzonych sprzeczności. Wreszcie wyjaśnienia przedstawione przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego nie pozwalały na przekonujące wyjaśnienie stwierdzonych rozbieżności.
- 99 Po drugie, w odpowiedzi na pytanie na piśmie Sądu, Komisja stwierdziła, że jeżeli wykaz dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, przedłożony przez skarżącą przed lub podczas kontroli w pomieszczeniach spółki nie zawierałby stwierdzonych rozbieżności, dokonałaby ona obliczenia ceny eksportowej z uwzględnieniem ogółu znajdujących się w nim transakcji. Wykaz ten zostałby uznany za wiarygodny, gdyby oprócz zgodności z ogólną wielkością wywozów produktu objętego postępowaniem wynikającą z wielkiej księgi skarżącej, weryfikacja próby transakcji zakończyłaby się powodzeniem.
- 100 Po trzecie, należy zauważyć, że akta sprawy nie zawierają żadnej informacji wskazującej, że urzędnicy Komisji rzeczywiście sprawdzili dane dotyczące wybranej przy okazji kontroli w pomieszczeniach spółki próby sprzedaży. Informacje, na których opiera się skarżąca, obejmujące ręczne adnotacje urzędników Komisji na marginesie niektórych transakcji objętych wykazem dokonanych przez skarżącą na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, wskazują co najwyżej, że urzędnicy ci dokonali wyboru transakcji sprzedaży dla ustanowienia próby, ale nie że sprawdzili dokumenty dotyczące każdej z nich.

- 101 Po czwarte, z akt sprawy nie wynika, że Komisja stwierdziła podczas kontroli w pomieszczeniach spółki lub w późniejszym czasie, że była gotowa na otrzymanie i sprawdzenie wykazu dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, który odpowiadałby właściwej wielkości wywozów produktu objętego postępowaniem na rynek wspólnotowy. W związku z tym należy zauważyć, że pismo, na które powołuje się skarżąca na poparcie swoich twierdzeń, obejmuje pismo z dnia 13 października 2005 r. przesłane przez jej radcę prawnego pocztą elektroniczną do członka jej personelu. Pismo to wskazuje, po pierwsze, że urzędnik Komisji zgodził się na przedłużenie do dnia 21 października 2005 r. terminu wyznaczonego na przedłożenie niektórych danych dotyczących obliczenia wartości normalnej (kosztów produkcji) i po drugie, że ten sam urzędnik chciał ustalić, czy wykaz dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, który posiadała Komisja, był ostateczny.
- 102 Pomijając fakt, że pismo to nie pochodzi od Komisji, lecz od skarżącej, należy stwierdzić, że nie wskazuje ono, iż Komisja wyznaczyła termin upływający w dniu 21 października 2005 r. na przedstawienie poprawionej wersji wykazu dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich. Ponadto okoliczność, że Komisja zaakceptowała poprawione dane dotyczące normalnej wartości przedłożone po kontroli w pomieszczeniach spółki, takie jak koszty produkcji, nie oznacza, że instytucja ta była w ogólny sposób gotowa na zaakceptowanie poprawionych danych przedłożonych po kontroli w pomieszczeniach spółki w odniesieniu do wszystkich innych aspektów. Jak wynika bowiem z ręcznych adnotacji naniesionych w czasie kontroli w pomieszczeniach spółki w tabeli dotyczącej kosztów produkcji przedstawionych przez skarżącą w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, urzędnicy Komisji zwrócili się do niej o dokonanie tylko jednej szczegółowej i konkretnej korekty, jaką było uwzględnienie określonej kwoty z tytułu kosztów poniesionych przez Sun Sang Kong Yuen (Hongkong).
- 103 Po piąte, należy podkreślić, że art. 18 rozporządzenia podstawowego stanowi transpozycję do prawa wspólnotowego treści pkt 6.8, a także załącznika II do kodeksu antydumpingowego z 1994 r., w świetle których w miarę możliwości ma być on interpretowany (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 24 września 2008 r. w sprawie T-45/06 Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-2399, pkt 91). W związku z tym należy zauważyć, że odwołanie się do dostępnych danych jest uzasadnione, jeżeli przedsiębiorstwo odmawia współpracy lub jeżeli przedkłada fałszywą

lub błędną informację, przy czym art. 18 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego nie wymaga umyślnego działania.

- 104 Zakres starań podjętych przez zainteresowaną stronę w celu przekazania niektórych informacji nie pozostaje koniecznym w związku z istotną jakością przekazanych informacji, a w każdym razie nie jest jedynym rozstrzygającym elementem. Jeżeli zatem żądane informacje nie zostaną ostatecznie uzyskane, Komisja może odwołać się do dostępnych danych dotyczących tych informacji (zob. w odniesieniu do pkt 6.8 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. sprawozdanie panelu utworzonego w ramach WTO, zatytułowane „Egipt – Definitive anti dumping measures on steel rebar from Turkey” i przyjęte w dniu 1 października 2002 r., pkt 7.242).
- 105 Ocenę tę potwierdza art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym, jeżeli przekazane informacje nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań. Fakt działania z dołożeniem wszelkich starań stanowi zatem jeden z warunków, które muszą być spełnione, aby Komisja była zobowiązana uwzględnić niepełne informacje. Tymczasem, jak wynika z pkt 98 powyżej, pomijając fakt, że skarżąca dysponowała całkowitą wielkością jej wywozów na rynek wspólnotowy, dane, które przekazała Komisji w toku postępowania administracyjnego, dotyczące jej sprzedaży przeznaczonej do wywozu były sprzeczne, co oznacza, że nie można uznać, że działała ona, dokładając wszelkich starań.
- 106 W tej sytuacji Komisja nie miała obowiązku uwzględnić w celu obliczenia ceny eksportowej wykazów dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich przedłożonych przez skarżącą przed kontrolą w pomieszczeniach spółki, skoro wykorzystanie ogółu zawartych w nich danych prowadziłoby koniecznym do błędnego rezultatu (zob. pkt 97–99 powyżej).

- 107 Jeśli chodzi o wykaz przedłożony w dniu 21 października 2005 r., należy zauważyć, że chociaż instytucje mają prawo uwzględnić informacje, które są im przekazane po wyznaczonym przez nie terminie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-413/03 Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 67), Komisja mogła odmówić uwzględnienia tego wykazu, jeżeli nie mógł być on poddany weryfikacji bez przeprowadzenia kolejnej kontroli w siedzibie spółki.
- 108 W związku z tym należy dodać, że Komisja nie wykroczyła poza zakres przysługującego jej uznania, przyjmując, że obliczenie ceny eksportowej nie mogło być przeprowadzone prawidłowo na podstawie danych dostępnych podczas kontroli w pomieszczeniach spółki (zob. pkt 97–99 powyżej). Ocena ta oznacza, że Komisja uznała, iż wykaz przedłożony po rzeczony kontroli nie mógł być wykorzystany w celu obliczenia ceny eksportowej, jako że nie przeprowadziła ona weryfikacji transakcji objętych próbą w pomieszczeniach spółki. W tej sytuacji fakt, że transakcje objęte próbą znajdują się również w wykazie przedłożonym w dniu 21 października 2005 r., jest pozbawiony znaczenia.
- 109 Z uwagi na istotne sprzeczności stwierdzone w odniesieniu do wykazów dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich, przedłożonych przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego, należy stwierdzić, że skarżąca nie współpracowała w zakresie obliczenia jej ceny eksportowej w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego. Tym samym należy oddalić zarzut drugi.
- 110 W tej sytuacji należy uznać, że podnoszony przez skarżącą błąd w ramach zarzutu pierwszego nie może powodować niezgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia, gdyż nawet jeśli skarżącej przyznano by MET, instytucje zastosowałyby wobec niej średni ważony margines dumpingu próby. Wynika z tego, że zarzut pierwszy również należy oddalić.
- 111 Z uwagi na oddalenie zarzutu drugiego, nie jest konieczne rozstrzygnięcie wniosku Rady o wycofanie z akt sprawy pewnych części odpowiedzi skarżącej na zadane przez Sąd pytanie na piśmie (zob. pkt 67 powyżej).

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 3 rozporządzenia podstawowego

Argumenty stron

- 112 Jeśli chodzi o ustalenie ceny eksportowej, skarżąca uważa, że Rada nie uwzględniła w zaskarżonym rozporządzeniu faktu, iż sprzedawała ona swoje produkty niepowiązanym przedsiębiorstwom handlowym, które były pośrednikiem między chińskimi producentami oraz dystrybutorami działającymi na rynku wspólnotowym.
- 113 Zdaniem skarżącej niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe, takie jak spółka Pagoda, będące pośrednikiem w sprzedaży produktów skarżącej przeznaczonej na rynek wspólnotowy, ponosiły istotną część kosztów produkcji i wprowadzenia na rynek, w szczególności w zakresie marketingu, organizacji wywozów, badań i rozwoju. Koszty te, jak też marże zysków przedsiębiorstw handlowych powinny być zostać uwzględnione w celu określenia ceny CIF na granicy Wspólnoty oraz obliczenia podcięcia cen oraz szkody wynikającej z dokonanych przez skarżącą przywozów.
- 114 Pomijając fakt, że Komisja знаła rolę i posiadała dane liczbowe co do marży zysków przedsiębiorstw handlowych, naruszyła ciążący na niej obowiązek przeprowadzania obiektywnego badania ogółu istotnych elementów w celu określenia wystąpienia szkody zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego i art. 3 kodeksu antydumpingowego z 1994 r. Nie uwzględniając, po pierwsze, ogółu kosztów poniesionych między ceną fob [free on board – z dostawą (opłaconą wraz z ubezpieczeniem przez sprzedawcę) na pokład], skarżącej i ceną na granicy wspólnotowej oraz, po drugie, marży zysków niezależnych przedsiębiorstw handlowych, takich jak Pagoda, Komisja dokonała błędnego obliczenia marginesu podcięcia ceny odnoszącego się do skarżącej. Prawidłowe obliczenia prowadziłyby do nałożenia niższego cła antydumpingowego, a nawet odstąpienia od nałożenia cła.

- 115 Wynika z tego, że jeżeli skarżącej przyznany zostałby MET, uwzględnienie powyższych elementów mogłoby prowadzić do ustalenia marginesu szkody niższego od jej marginesu dumpingu.
- 116 Rada kwestionuje przede wszystkim dopuszczalność niniejszego zarzutu, podnosząc, że zarzut ten nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 44 regulaminu, gdyż nie przedstawia w jasny sposób okoliczności faktycznych, na których się opiera. Jest to bowiem zarzut pozbawiony spójnych argumentów, a zawarte w nim twierdzenia nie zaprzeczają okolicznościom faktycznym ustalonym przez instytucje ani nie wskazują na błąd z ich strony.
- 117 Rada podnosi następnie, że skarżąca pominęła, iż powodem, dla którego nie ustalono w odniesieniu do niej żadnej ceny eksportowej, był brak wiarygodnego wykazu dokonanych przez nią na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich. Jej cena eksportowa nie została zatem wykorzystana dla obliczenia marginesów podcięcia cen w odniesieniu do chińskich przywozów. Te marginesy zostały ustalone poprzez odniesienie do ceny eksportowej przedsiębiorstw objętych próbą i w pełni współpracujących. W rezultacie, zakładając nawet, że instytucje powinny były podwyższyć ceny eksportowe skarżącej o marżę pośredniczących przedsiębiorstw handlowych, wniosek ten nie wpływa na ostateczny wynik.

Ocena Sądu

- 118 Należy na wstępie oddalić żądanie stwierdzenia niedopuszczalności podniesione przez Radę i przedstawione w pkt 116 powyżej. Skarżąca stwierdziła bowiem wyraźnie, że nieuwzględnienie istnienia przedsiębiorstw handlowych takich jak spółka Pagoda, i zatem marży zysków osiąganych przez nie w celu obliczenia marginesu szkody, stanowiło naruszenie art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim przepis ten wymaga obiektywnego zbadania podcięcia cen. Ponadto, wyjaśniając, że

niezależne przedsiębiorstwa handlowe realizowały marże zysków przed wprowadzeniem produktów na terytorium wspólnotowe, skarżąca przedstawiła powód, dla którego uznała, że instytucje powinny być uwzględnic wskazane marże przy obliczaniu jej ceny eksportowej, gdyby chciały dokonać obiektywnego obliczenia tego podcięcia. Skarżąca przedstawiła zatem zarzuty w sposób dostatecznie szczegółowy, aby umożliwić Radzie zrozumienie zarzucanego jej pominięcia, oraz ich znaczenia przy obliczaniu szkody, a Sądowi dokonanie oceny zasadności rozważanych twierdzeń.

119 Jeśli chodzi o zasadność zarzutu, z pkt 112–115 powyżej wynika, że skarżąca zarzuca Radzie nieuwzględnienie marży zysków przedsiębiorstw handlowych i w szczególności spółki Pagoda przy obliczaniu ceny CIF na granicy Wspólnoty w odniesieniu do jej wywozów w celu obliczenia podcięcia cen.

120 Należy w tym względzie zauważyć, że jak wynika z badania zarzutu drugiego (zob. pkt 95–110 powyżej) instytucje nie wykroczyły poza zakres przysługującego im uznania, przyjmując, że wykaz dokonanych na rynku wspólnotowym transakcji sprzedaży z wyszczególnieniem każdej z nich przedstawiony przez skarżącą nie mógł być wykorzystany do obliczenia ceny eksportowej wytworzonych przez nią produktów. W rezultacie, zakładając nawet, że instytucje powinny były obliczyć margines podcięcia cen z uwzględnieniem działalności przedsiębiorstwa handlowego Pagoda przy obliczaniu cen CIF na granicy Wspólnoty skarżącej, nie mogło jednak mieć to jakiegokolwiek wpływu na obliczenie marginesu podcięcia cen. Jeżeli bowiem cena eksportowa produktów skarżącej nie została wykorzystana do obliczenia podcięcia cen, uwzględnienie marży zysków osiągniętych przez spółkę Pagoda przy wprowadzaniu rzeczonych produktów na rynek wspólnotowy nie może wpłynąć na margines podcięcia cen ustalony na podstawie cen eksportowych innych spółek objętych próbą, które w pełni współpracowały.

121 Wynika z tego, że zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 20 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu prawa do obrony i braku uzasadnienia

Argumenty stron

- ¹²² Skarżąca podnosi, że instytucje nie przekazały jej w odpowiedni sposób nowej analizy okoliczności faktycznych dotyczącej szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu ani nie zapewniły jej możliwości przedstawienia uwag co do tej nowej oceny dotyczącej konfiguracji ostatecznych ceł (zob. pkt 41–48 powyżej). Ponadto Komisja nie wyjaśniła w wystarczający sposób powodów, które zmusiły ją do zmiany analizy i wykorzystania danych odmiennych od danych zawartych w pierwszej propozycji.
- ¹²³ Podczas gdy w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja uznała, że przywóz wynoszący 140 milionów par obuwia rocznie nie powodował szkodliwych skutków dla przemysłu wspólnotowego, w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń obniżyła ona znacząco tę liczbę do 41,5 miliona par, bez podania powodów uzasadniających tę zmianę, która miała „przewrotny skutek”, powodując odwrócenie wartości ceł nałożonych między Chinami i Wietnamem, poprzez działanie, w którym wykorzystano lata stanowiące punkt odniesienia. Jeśli chodzi o powody gospodarcze, kontyngenty ustanowione przez system odroczonego poboru ceł mają przeciwdziałać presji związanej z wielkością przywozów, których nie można jednak uznać za wynikające z nieuczciwych praktyk, podczas gdy cła antydumpingowe są ustanowione w celu zwalczania nieuczciwych praktyk dumpingowych. Z uwagi na te różnice pięciodniowy termin przyznany przez Komisję skarżącej na przedstawienie jej uwag co do nowej propozycji był niewystarczający, co podniosła skarżąca w toku postępowania administracyjnego.
- ¹²⁴ Zaskarżone rozporządzenie, w którego motywie 301 wyrażona została ostatnia propozycja Komisji, nie zawiera wystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do tej różnicy i nie wskazuje powodów uzasadniających zastosowanie nowej metody. Natomiast motyw 301 zaskarżonego rozporządzenia ogranicza się do powtórzenia treści

pkt 280 dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, który nie zawierał dodatkowych informacji. Ponadto dodatkowy dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie zawierał żadnych liczb lub obliczeń będących podstawą metody opisanej w motywie 301 zaskarżonego rozporządzenia i nie pozwalał na wyjaśnienie odwołania się do lat, wartości i wielkości innych od tych, które zostały wykorzystane w pierwszej propozycji. Instytucje naruszyły ponadto art. 20 rozporządzenia podstawowego, który wymaga przekazania szczegółowych informacji dotyczących zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których Komisja zamierza zaproponować przyjęcie ostatecznych środków. Ocena faktów będąca podstawą nowego podejścia Komisji nie została bowiem ani wyjaśniona, ani uzasadniona.

125 Ponadto Komisja naruszyła prawo do obrony skarżącej, gdyż nie umożliwiła jej skutecznego przedstawienia stanowiska w wielu istotnych kwestiach, takich jak racjonalny charakter nowej propozycji, ścisłość i znaczenie podnoszonych faktów oraz okoliczności, dokonane obliczenia i elementy przedstawione przez Komisję na poparcie jej wniosków w przedmiocie dumpingu i szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. Dwa systemy różnią się bowiem zasadniczo w analizie faktów, na której są oparte. Różnice te prowadziły do radykalnie przeciwnych skutków dla chińskich i wietnamskich producentów, przy czym Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób do tego doszło, i nie pozwoliła zainteresowanym na skorzystanie z ich prawa do obrony.

126 Usiłowania Rady w zakresie pomniejszenia różnic między dwoma propozycjami poprzez wyjaśnienie, że przyjęty system uwzględnia fakt, iż tylko przywóz powyżej pewnych progowych wielkości wywołuje szkodę, oznacza nałożenie ceł antydumpingowych na przywozy, które nie wywołują szkody, co byłoby sprzeczne z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Fakt, że skarżąca mogła przedstawić kilka uwag w odniesieniu do tego systemu w terminie krótszym niż minimalny 10-dniowy termin, przewidziany w art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, nie może być użyty jako argument przeciwko niej ani nie przekreśla tego, że informacje przekazane przez Komisję były niewystarczające. Rozstrzygnięcie kwestii, czy termin przyznany przez Komisję był odpowiedni dla zachowania prawa do obrony skarżącej, powinien być oceniany w świetle zakresu zmian w metodzie przyjętej przez Komisję, a także

z uwzględnieniem braku danych czy wyjaśnień co do nowej oceny prawnej i faktycznej. W tym względzie skarżąca zauważa, że jeżeli instytucje nie przedstawiają odpowiednich wyjaśnień co do przyjętej metody i oceny faktów, możliwość przedstawienia kilku uwag ma ograniczone znaczenie i nie oznacza, że zachowane zostały wymogi z art. 20 rozporządzenia podstawowego, ogólne zasady prawa wspólnotowego i prawa WTO. Ponadto Komisja sama przyjęła bardzo ścisły harmonogram, co wykluczało wszelkie przedłużenie terminu przyznanego dla przedstawienia uwag w kwestii dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Co więcej, trwające wiele miesięcy dyskusje dotyczyły systemu odroczonego poboru cła, a nie ostatecznie przyjętego systemu.

127 Skarżąca uważa, że z uwagi na braki w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i niewystarczająco długi przyznany termin, nie miała możliwości przedstawienia Komisji powodów, dla których przyjęte podejście było nieodpowiednie lub nieracjonalne, jak też przedstawienia stanowiska co do metody lub danych liczbowych, będących podstawą propozycji zawartej w tym dokumencie.

128 Skarżąca dodaje wreszcie, że gdyby w odpowiedni sposób stworzono jej możliwość przedstawienia uwag, podniosłaby ona, po pierwsze, że proponowany system oznaczał naruszenie art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, gdyż prowadzi do nałożenia ceł antydumpingowych na przywóz, który nie wyrządza szkody, po drugie, że margines indywidualnej szkody powinien być dla niej obliczony i, po trzecie, że ostatnia propozycja Komisji była nieracjonalna i nieproporcjonalna w zakresie, w jakim zmieniona ocena faktyczna, która nie została wyjaśniona ani uzasadniona, miała „przewrotny skutek”, powodujący odwrócenie odpowiedniego ciężaru środków antydumpingowych między Chinami i Wietnamem.

129 Rada popierana przez Komisję i CEC kwestionuje argumenty skarżącej.

Ocena Sądu

- 130 W zarzucie czwartym skarżąca podnosi, po pierwsze, że instytucje naruszyły art. 20 rozporządzenia podstawowego z uwagi na fakt, że Komisja nie przedstawiła danych, na których oparła obliczenia przeprowadzone w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, jak też nie przyznała im wystarczającego i zgodnego z art. 20 ust. 5 terminu na przedstawienie pełnych uwag co do jej nowego podejścia.
- 131 Po drugie, skarżąca twierdzi, że instytucje w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń ani w zaskarżonym rozporządzeniu nie przedstawiły powodów, które uzasadniały metodę zastosowaną w celu uwzględnienia wielkości przywozów niewyrządzających szkody i polegającą na obniżeniu marginesu szkody w miejsce zwolnienia przywozów niewywołujących szkody z nałożenia ceł antydumpingowych. Okoliczności te stanowiłyby naruszenie prawa skarżącej do obrony, a także świadczyły o braku uzasadnienia.
- 132 Na wstępie należy zauważyć, że art. 20 rozporządzenia podstawowego ustanawia zasady dotyczące korzystania przez zainteresowane strony, w szczególności eksporterów, z prawa do bycia wysłuchanym, które stanowi jedno z praw podstawowych uznanych we wspólnotowym porządku prawnym i obejmuje prawo do uzyskiwania informacji o głównych faktach i ustaleniach, na których podstawie ma być zarekomendowane zastosowanie ostatecznych środków antydumpingowych (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 15; wyrok Sądu z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie T-147/97 Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, Rec. s. II-4137, pkt 55).
- 133 W tej sytuacji należy uznać, że argumenty skarżącej dotyczące naruszenia art. 20 rozporządzenia podstawowego odnoszą się do naruszenia ich prawa do obrony, ustanowionego we wspólnotowym porządku prawnym, również w tym przepisie (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. sekt. II-4897, pkt 131).

- 134 Należy w tym względzie przypomnieć, że przedsiębiorstwa, których dotyczy dochodzenie poprzedzające przyjęcie rozporządzenia antydumpingowego, powinny w trakcie postępowania administracyjnego mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia zarzucanych czynów i okoliczności oraz w kwestii dowodów, na których podstawie Komisja oparła swoje twierdzenie o istnieniu dumpingu i wynikającej z niego szkody (ww. w pkt 132 wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17; wyrok z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie, Rec. s. I-8147, pkt 99; ww. w pkt 132 wyrok w sprawie Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, pkt 55; ww. w pkt 133 wyrok w sprawie Kundan i Tata przeciwko Radzie, pkt 132).
- 135 Należy również zauważyć w tym kontekście, że niepełny charakter dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń prowadzi do bezprawności rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe, wyłącznie jeżeli z powodu tego zaniechania zainteresowane strony nie mogły skutecznie bronić swych interesów. Tak jest w szczególności w przypadku, jeżeli pominięcie dotyczy ustaleń i faktów różnych od tych, w oparciu o które zostały nałożone środki tymczasowe, na które należy zwrócić szczególną uwagę w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Z tych samych względów tak jest również w przypadku, gdy pominięcie dotyczy ustaleń i faktów różnych od tych, na których podstawie Komisja lub Rada przyjęły decyzję po przekazaniu dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, jak wynika z art. 20 ust. 4 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego.
- 136 W niniejszym przypadku, jak zauważono w pkt 42–44 powyżej, Komisja w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń zaleciła najpierw system odroczonego cła, oparty na fakcie, że wyłącznie przywóz powyżej 140 milionów par obuwia rocznie wyrządza szkodę w rozumieniu art. 3 rozporządzenia podstawowego. Ocena ta opierała się na występowaniu systemu kontyngentów ilościowych do dnia 1 stycznia 2005 r., który zapobiegał takiej szkodzie, a także na obliczeniach wielkości przywozu z Chin w 2005 r. Zgodnie z tą propozycją ostateczne cło antydumpingowe miało być zastosowane wobec przywozów pochodzących z Chin przekraczających 140 milionów par obuwia rocznie. To cło było równe marginesowi podcięcia cen i wynosiło w niniejszym przypadku 23%.

137 Jednakże, jak zauważono w pkt 47 i 48 powyżej, Komisja w ramach dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń zmieniła swą propozycję dotyczącą cła koniecznego dla wyeliminowania szkody. To nowe podejście opierało się również na występowaniu wielkości przywozu, który nie wywoływał szkody w rozumieniu art. 3 rozporządzenia podstawowego. Jednakże zgodnie z dodatkowym dokumentem w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń zarówno metoda obliczenia tej wielkości przywozów niewyrządzających szkody, jak i wpływ tej wielkości na formę proponowanych ostatecznych ceł różniły się od wspomnianych w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.

138 W szczególności w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, po pierwsze, Komisja przypominała, że margines podcięcia cen wynosił w odniesieniu do przywozów z Chin 23%. Po drugie, ustaliła ona, że wielkość przywozów z tego państwa w okresie trwania dochodzenia wynosiła 38% przywozów pochodzących z państw objętych dochodzeniem. Procent ten zastosowany do ogółu przywozów z Chin i Wietnamu w 2003 r. (109 milionów par obuwia), odpowiadał około 41,5 miliona par obuwia, która to wielkość została uznana za niewyrządzającą szkody przemysłowi wspólnotowemu. Po trzecie, Komisja uznała, że wielkość ta stanowiła 28,26% przywozów z Chin w 2005 r. Wreszcie po czwarte, obniżyła ona początkowo ustalony margines szkody (23%) o 28,26%, w wyniku czego „ważony” margines szkody wyniósł 16,5%.

139 Z powyższego wynika, że różnice między metodą przedstawioną w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń i metodą przedstawioną w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń są następujące: Po pierwsze, zamiast ustalenia wielkości rocznych przywozów niewyrządzających szkody na poziomie przywozów z Chin w 2005 r. Komisja ustaliła tę roczną wielkość, mnożąc 109 milionów par obuwia przywiezionego w 2003 r. przez 38%. Jest to wielkość procentowa odpowiadająca przywozom pochodzącym z tego państwa w stosunku do ogółu przywozów pochodzących z dwóch państw objętych dochodzeniem w okresie jego trwania. Po drugie, zamiast zastosować wobec tej rocznej wielkości, uznanej w pkt 278–280 dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń za niewyrządzającą szkody, zwolnienie z cła antydumpingowego,

Komisja zdecydowała uwzględnić tę wielkość, zmniejszając poziom konieczny do usunięcia szkody i nakładając cło antydumpingowe od pierwszej przywiezionej pary.

- 140 W tym względzie należy stwierdzić, że fakt, iż Komisja zmieniła analizę w wyniku uwag, które zainteresowane strony przedstawiły co do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, nie stanowi sam w sobie naruszenia prawa do obrony. Jak wynika bowiem z art. 20 ust. 4 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego, dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń nie stoi na przeszkodzie wszelkim dalszym decyzjom Komisji lub Rady. Przepis ten ogranicza się do nałożenia na Komisję obowiązku bezzwłocznego poinformowania o faktach i ustaleniach różnych od tych będących podstawą początkowego podejścia zawartego w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń. Dzięki takiemu wyjaśnieniu zainteresowani mogą zrozumieć względy, które spowodowały, że instytucje zajęły inne stanowisko.
- 141 W rezultacie w celu ustalenia, czy Komisja poszanowała prawo skarżącej wynikające z art. 20 ust. 4 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego, należy jeszcze zbadać, czy Komisja poinformowała ją o faktach i ustaleniach przyjętych dla celów nowej analizy dotyczącej szkody oraz formy środków wymaganych dla jej usunięcia w zakresie, w jakim różnią się one od tych przyjętych w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń (zob. pkt 135 powyżej).
- 142 W związku z tym Komisja w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń wyjaśniła przede wszystkim, że jej nowa propozycja pozwalała na niedokonywanie rozróżnień między poszczególnymi kategoriami importerów.
- 143 Jeśli chodzi następnie o dane będące podstawą dostosowania przez Komisję marginesu szkody z 23 do 16,5%, skarżąca niesłusznie podnosi, że nie miała do tych danych dostępu. Metoda opisana w pkt 138 powyżej, dotycząca dostosowania marginesu szkody z uwzględnieniem wielkości przywozów niewyrządzających szkody zawarta jest w dodatkowym dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych

ustaleń. Prawdą jest, że dokument ten nie zawiera informacji co do dokładnej wielkości przywozów z Chin w 2005 r., która pozwalałaby sprawdzić, że stopa procentowa wynosząca 28,26% odpowiada rzeczywistości. Niemniej jednak zważywszy, że zdaniem Komisji 41,5 miliona par obuwia stanowiło 28,26% ogółu przywozów z Chin w 2005 r., można przyjąć na tej podstawie, że przywozy te wynosiły 146,85 miliona par obuwia. Obliczenia te zostały ponadto powtórzone przez samą skarżącą w piśmie przesłanym pocztą elektroniczną z dnia 2 sierpnia 2006 r. (zob. pkt 49 powyżej).

¹⁴⁴ Z powyższych rozważań wynika, że Komisja poinformowała skarżącą o przyjętym przez nią toku rozumowania w celu obliczenia marginesu szkody z uwzględnieniem wielkości przywozów niewyrządzającej szkody. Przedstawiła ona również ogół danych liczbowych, które uznała za istotne w tym względzie, tak że prawo do obrony skarżącej nie zostało w tym zakresie naruszone.

¹⁴⁵ Należy również podkreślić, że zarzut skarżącej, tak jak został przedstawiony w skardze, jest oparty na naruszeniu jej prawa do obrony, a nie na naruszeniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Wynika z tego, że kwestia, czy system przyjęty w zaskarżonym rozporządzeniu jest zgodny z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego z uwagi na fakt, że nakłada cła antydumpingowe na przywozy poniżej rocznego progu, który został uznany za niewyrządzający szkody, nie została jako taka poddana kontroli Sądu.

¹⁴⁶ Jeśli chodzi o wyznaczony termin, strony zgadzają się, że upływał on w dniu 2 sierpnia 2006 r.

¹⁴⁷ Wyznaczając skarżącej termin krótszy niż termin 10-dniowy w celu przedstawienia uwag co do dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, Komisja naruszyła art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie ww. w pkt 132 wyrok w sprawie Champion Stationery i in. przeciwko Radzie, pkt 80). Niemniej jednak okoliczność ta nie może sama w sobie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia. Należy bowiem jeszcze ustalić, czy

przyznanie terminu krótszego od terminu przewidzianego prawem rzeczywiście mogło naruszyć jej prawo do obrony w ramach spornego postępowania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 331).

- 148 W związku z tym należy zauważyć, że skarżąca przypomniała w piśmie przesłanym pocztą elektroniczną z dnia 2 sierpnia 2006 r. obliczenia Komisji i przedstawiła alternatywne obliczenia, które dawały inny, słuszny, jej zdaniem, wynik. W rezultacie skarżąca zrozumiała tok rozumowania Komisji i mogła zaproponować inne podejście bez wnoszenia o przedłużenie wyznaczonego terminu. W tej sytuacji należy stwierdzić, że mogła ona skutecznie przedstawić swe stanowisko.
- 149 Wynika z tego, że prawo do obrony skarżącej nie zostało naruszone.
- 150 Z tych samych względów należy odrzucić argumenty skarżącej oparte na braku uzasadnienia dotyczącego metody zastosowanej do obliczenia poziomu koniecznego dla usunięcia szkody. Uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia powinno być oceniane z uwzględnieniem w szczególności informacji przekazanych skarżącej i uwag przedstawionych przez nią w toku postępowania administracyjnego (wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-33/98 i T-34/98 Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. s. II-3837, pkt 107).
- 151 W niniejszym przypadku, jak zauważono w pkt 56 powyżej, motywy 296–301 zaskarżonego rozporządzenia zawierają oceny, na których podstawie Rada przyjęła ostatecznie wprowadzony system. W rezultacie, z uwagi na fakt, że Komisja poinformowała skarżącą o przyjętym przez nią toku rozumowania w celu obliczenia marginesu szkody z uwzględnieniem wielkości przywozów niewyrządzających szkody i że przedstawiła jej również ogół danych liczbowych, które uznała za istotne w tym względzie (zob. pkt 166–168 poniżej), należy stwierdzić, że zaskarżone rozporządzenie jest wystarczająco uzasadnione.

152 Tym samym czwarty zarzut podlega oddaleniu.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu prawa i oczywistym błędzie w ocenie w zakresie szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu

Argumenty stron

- 153 Skarżąca uznaje, że ocena dotycząca szkody nie jest oparta na wystarczająco długim okresie normalnych przywozów i w związku z tym jej podstawą nie są wiarygodne i obiektywne dane. Zważywszy bowiem, że dochodzenie obejmuje okres od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r., Komisja nabrała przekonania, że wzrost przywozów po wygaśnięciu systemu kontyngentów miał szczególnie szkodliwy skutek dla przemysłu wspólnotowego, uwzględniając wyłącznie trzymiesięczny okres, czyli pierwszy trymestr 2005 r. Oczywiste wskaźniki świadczące o wystąpieniu istotnej szkody w 2004 r., do których odnosi się Komisja w pkt 277, znajdującym się w nowym tytule H dodatkowego dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, nie oznaczały, że istotna szkoda wystąpiła rzeczywiście w 2004 r. Brak istotnej szkody w 2004 r. potwierdza fakt, że wzrost przywozów w tym roku był niewielki w stosunku do 2003 r., jak też pkt 285 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń.
- 154 Tymczasem trzy pierwsze miesiące 2005 r. stanowią początkowy okres otwarcia rynku, objętego przez ponad dwanaście lat ścisłym systemem kontyngentów ilościowych. Jak zauważyła Komisja w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, okres ten następujący po wygaśnięciu systemu kontyngentów został w sztuczny sposób zafałszowany w wyniku oczekiwań związanych z tym zdarzeniem. Zaskarżone rozporządzenie jest zatem oparte na danych dotyczących krótkiego okresu, który nie mógł dostarczyć wiarygodnych danych z uwagi na zniesienie kontyngentów. Wynika z tego, że Rada naruszyła art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponadto nic nie wskazuje na to, że Komisja zbadała czynniki związane ze szkodą w całym rozpatrywanym okresie.

- 155 Skarżąca przypomina wreszcie, że system kontyngentów ilościowych nie miał zapobiegać skutkom przywozu dumpingowego.
- 156 Rada, popierana przez Komisję i CEC, kwestionuje zasadność argumentów skarżącej.

Ocena Sądu

- 157 Po pierwsze, należy zauważyć, że ustanowienie ceł antydumpingowych nie stanowi sankcji za uprzednie zachowanie, lecz środek obronny i ochronny przed nieuczciwą konkurencją wynikającą z praktyk dumpingowych. Zatem w celu ustanowienia ceł antydumpingowych, które będą właściwie chronić przemysł wspólnotowy przed praktykami dumpingowymi, konieczne jest prowadzenie dochodzenia na podstawie jak najbardziej możliwie aktualnych informacji (ww. w pkt 134 wyrok w sprawie *Industrie des poudres sphériques* przeciwko Radzie, pkt 91, 92; wyrok Sądu z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 *Nanjing Metalink* przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4347, pkt 60).
- 158 Jeżeli zatem instytucje stwierdzają, że przywóz produktu podlegającego dotychczas ograniczeniom ilościowym wzrasta po wygaśnięciu rzeczonych ograniczeń, mogą one uwzględnić ten wzrost w celu dokonania przez nie oceny szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.
- 159 Po drugie, jak zauważa Rada, ocena Komisji znajdująca się w pkt 283 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, zgodnie z którą ilość przywożonych produktów wzrosła po wygaśnięciu systemu kontyngentów, nie wykazuje, że instytucje oparły się wyłącznie na tym elemencie ilościowym dla stwierdzenia wystąpienia szkody.

- 160 Jak wynika wreszcie z motywów 162, 168–170, 187–206 i 216–240 zaskarżonego rozporządzenia, instytucje uwzględniły wiele czynników w odniesieniu do szkody oraz związku przyczynowego, które dotyczyły nie tylko ostatniego trymestru okresu objętego dochodzeniem, lecz również rozpatrywanego okresu.
- 161 Z powyższego wynika, że zarzut piąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i oczywistym błędzie w ocenie dotyczącym porównania między ceną eksportową i wartością normalną

Argumenty stron

- 162 Skarżąca podnosi, że nie dokonując obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną, Rada naruszyła art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Metoda zastosowana przez Komisję w celu porównania różnych modeli obuwia prowadziła do błędnych rezultatów.
- 163 W szczególności skarżąca podkreśla, że Komisja objęła jednym numerem kontroli produktu różne rodzaje obuwia o zdecydowanie różnych kosztach produkcji i cenach ex-works. W rezultacie porównanie pomiędzy cenami eksportowymi i cenami płaconymi na rynku krajowym prowadziło do „poważnie wypaczonych marginesów dumpingu”.
- 164 W toku dochodzenia Komisja podała przykłady jednego numeru kontroli produktu obejmującego bardzo różne style obuwia takie jak „obuwie wyjściowe” i „mokasyny”.

Tymczasem oczywiste jest, że te rodzaje obuwia różnią się, jeżeli chodzi o użytą skórę, proces produkcji i jakość, z czego wynikają różne ceny. Niewielka zmiana zastosowanego systemu pozwalałaby na spełnienie wymogów obiektywnego porównania bez narażenia skuteczności metody. Komisja otrzymała szczegółowe dowody w toku postępowania administracyjnego wykazujące, że wiele rodzajów obuwia o bardzo różnych cenach było objętych tym samym numerem kontroli produktu. W tej sytuacji do Komisji należało poprawienie jej systemu a nie do skarżącej zaproponowanie jej innego.

- 165 Jeśli chodzi o bronioną w tym względzie przez Radę tezę w motywie 143 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którą istotne było spójne stosowanie systemu numerów kontroli produktu, skarżąca odpowiada, że spójne stosowanie błędnej metody nie pozwala na naprawienie jej błędnego charakteru, który wynika z porównania produktów nieporównywalnych z punktu widzenia konsumenta. Ponadto żadna odpowiednia procedura kontroli nie została w tym przedmiocie zastosowana.
- 166 Nie można uznać argumentu dotyczącego zmian, które miałyby być wprowadzone, gdyż rzezone zmiany nie zapobiegłyby skutkom wskazanych braków.
- 167 Skarżąca podnosi ponadto, że ustalenia Rady znajdujące się w motywie 143 zaskarżonego rozporządzenia nie zawierają uzasadnienia, gdyż stwierdzone różnice w cenie zostały wyjaśnione jedynie hipotetycznie i nie były poparte konkretnymi dowodami.
- 168 Ponadto dane będące podstawą tych ustaleń nie zostały przekazane skarżącej, co stanowi naruszenie jej prawa do obrony.

- 169 Skarżąca dodaje, że Komisja zastosowała również system numerów kontroli produktu w celu oszacowania podcięcia cen i stawek cła antydumpingowego umożliwiających wyeliminowanie szkody. W rezultacie podejście Komisji jest oczywiście błędne w zakresie, w jakim prowadzi ono na przykład do porównania między ceną CIF obuwia chińskiego typu „mokasyny” i ceną ex-works włoskiego „obuwia wyjściowego”. Tymczasem metoda ta utrudnia „obiektywną i uzasadnioną ocenę” istotnych okoliczności faktycznych w celu określenia szkody.
- 170 Rada popierana przez Komisję i CEC kwestionuje argumenty skarżącej częściowo jako niedopuszczalne i częściowo jako bezzasadne. Jeśli chodzi o dopuszczalność argumentów skarżącej, twierdzi ona, że zarzut oparty na ogólnym odesłaniu do załączników skargi jest niedopuszczalny. Tak jest w przypadku argumentów dotyczących uwag przedłożonych Komisji w toku postępowania administracyjnego.

Ocena Sądu

- 171 Jeśli chodzi o żądanie stwierdzenia niedopuszczalności podniesione przez Radę, należy zauważyć, że skarżąca przedstawiła zarzuty w dostatecznie szczegółowy sposób, aby umożliwić Radzie zrozumienie zarzutów podniesionych przeciwko zaskarżonemu rozporządzeniu, a także ich znaczenie przy obliczaniu marginesu dumpingu i szkody, a Sądowi ocenę zasadności danych twierdzeń. Ponadto odesłanie do załączników, jakie miało miejsce w niniejszym przypadku, ma potwierdzać zasadność twierdzeń zawartych w skardze, co stanowi zasadniczą funkcję załączników.
- 172 Jeżeli produkt będący przedmiotem postępowania obejmuje szeroką gamę towarów różniących się znacząco co do ich cech i ceny, może okazać się konieczne podzielenie ich na mniej lub bardziej jednolite kategorie. Działanie to, jak podnoszą strony, ma

umożliwić obiektywne porównanie porównywalnych produktów i uniknięcie w ten sposób błędnych obliczeń marginesu dumpingu i szkody z uwagi na nieodpowiednie porównanie.

- 173 W niniejszym przypadku Komisja zwróciła się do podmiotów chińskich, brazylijskich i wspólnotowych o nadanie numerów kontroli ich produktów w zależności od cech przedstawionych w poniższej tabeli:

Opis dziedziny	Objaśnienie	
Kategoria obuwia	Wskazanie wybranej kategorii obuwia: – obuwie miejskie – sandały – klapki – drewniaki – inne: obuwie rodzinne, mokasyny, obuwie plecione, itp.	A B C D E
Rodzaj konsumenta	Wskazanie wybranego rodzaju konsumenta: – mężczyźni – kobiety – mężczyźni i kobiety – dzieci	A B C D
Rodzaj obuwia	Wskazanie wybranego rodzaju obuwia: – niepokrywające kostki – pokrywające kostkę, lecz nie pokrywające łydek – pokrywające kostkę i łydki	A B C

Materiał podeszwy zewnętrznej	Wskazanie wybranego materiału podeszwy zewnętrznej:	
	– skóra lub skóra połączona z innymi materiałami	1
	– guma, krepon lub korek	2
	– PU (poliuretan) – PVC (polichlorek winylu)	3
	– drewno	4
	– inne	5
Obecność wyściółki	Wskazanie, czy obuwie posiada wyściółkę:	
	– z wyściółką	1
	– bez wyściółki	2

- 174 Obuwie męskie uniseks niepokrywające kostki z podeszwą zewnętrzną z gumy i wyściółką otrzymało numer kontroli produktu ACA21.
- 175 Jeśli chodzi o ustalenie marginesu dumpingu, z tabeli załączonej do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń zawartej na stronie 303 akt sprawy wynika, że Komisja dokonała obliczeń wartości normalnej dla każdego numeru kontroli produktu na podstawie danych zebranych w Brazylii. Ponadto z tabeli zawartej na stronie 302 akt sprawy wynika, że Komisja porównała dla każdego numeru kontroli produktu wartość normalną z ceną eksportową i wyliczyła margines dumpingu wynoszący 28,95%.
- 176 Jeśli chodzi o obliczenie szkody wyrządzonej przez przywozy z Chin, z tabeli zawartej na stronie 299 akt sprawy wynika, że Komisja obliczyła średnią cenę pary obuwia dla każdego numeru kontroli produktu w celu porównania z ceną referencyjną, jaką powinien uzyskać przemysł wspólnotowy, osiągając zysk w wysokości 6% (zob. motyw 292 zaskarżonego rozporządzenia). Dodatnia różnica między dwoma cenami stanowi

o zaniżeniu ceny i w związku z tym, szkodzie poniesionej przez przemysł wspólnotowy, która została obliczona na 23% (zob. pkt 56 powyżej).

177 W niniejszym przypadku skarżąca twierdzi, że kryteria użyte w celu ustanowienia omawianych kategorii były tak płynne, iż doprowadziły do objęcia tym samym numerem kontroli produktu obuwiu bardzo różnego pod względem ich cech i zatem ich cen. Spowodowało to błędność obliczeń w zakresie marginesu dumpingu i szkody. Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca przedstawiła tabelę, zgodnie z którą liczne numery kontroli produktu obejmują obuwie, których różnice cen są tak duże, że odpowiednie produkty przestają być porównywalne. Dane te pochodziły od pięciu chińskich podmiotów gospodarczych z których trzy były objęte próbą. Przykładowo numer kontroli produktu AAB21 obejmował, zgodnie z przedstawionymi przez producenta nr 4 informacjami, obuwie w cenie 26,30 USD ex-works oraz obuwie w cenie 112,09 USD ex-works.

178 Należy w tym względzie zauważyć, że numery kontroli produktu są ustalane w zależności od cech własnych każdej podkategorii artykułów objętych definicją produktu będącego przedmiotem postępowania, a nie w zależności od ceny każdego z tych artykułów. Fakt, że numer kontroli produktu obejmuje produkty mieszczące się w zakresie bardzo szerokich widełek cenowych nie wskazuje sam w sobie, że kryteria wybrane przy wprowadzaniu tego systemu nie są odpowiednie.

179 Jak podkreśla Rada, skarżąca nie wyjaśnia, jakie fizyczne różnice występowały między obuwiem sprzedawanym po wysokich cenach i obuwiem sprzedawanym po niskich cenach, ani w jaki sposób różnice te mogły być uwzględnione w innym systemie. Ponadto, jak zauważyła Rada w motywie 143 zaskarżonego rozporządzenia, różnice cen mogły być spowodowane różnymi okolicznościami, takimi jak tendencje w modzie i psychologia rynku, które nie podważają konieczności porównania produktów w obrębie numeru kontroli produktu. Skarżąca nie wykazała zatem,

że system stworzony przez Komisję oparty na pięciu cechach był w sposób oczywisty nieodpowiedni.

- 180 W odniesieniu do argumentu skarżącej opartego na fakcie, że rubryka dotycząca kategorii obuwia „E” (inne) obejmuje jednocześnie „obuwie wyjściowe” i „mokasyny” (zob. pkt 164 powyżej), należy zauważyć, jak czyni to Rada, że pole to odpowiada wyłącznie jednemu z pięciu kryteriów użytych przy tworzeniu systemu numerów kontroli produktu i że skarżąca nie wykazała, że różnice były tak istotne, iż uzasadniałyby utworzenie innych kategorii obuwia dla zapewnienia obiektywnego porównania.
- 181 Jeśli chodzi wreszcie o zarzuty oparte na braku uzasadnienia (zob. pkt 167 powyżej), należy zauważyć, że wobec braku dowodów, że różnice cen wynikały z różnic fizycznych, których system numerów kontroli produktu nie uwzględnił w dostateczny sposób, instytucje nie były zobowiązane wyjaśnić w bardziej szczegółowy sposób ewentualnych przyczyn tych różnic cen.
- 182 W związku z powyższym zarzut szósty podlega oddaleniu, podobnie jak oddaleniu podlega cała skarga.

W przedmiocie kosztów

- 183 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady – obciążyć ją kosztami.

¹⁸⁴ Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu Sądu Komisja, CEC i włoscy producenci pokrywają koszty własne.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory (Hui Yang) Corp. Ltd pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

- 3) **Komisja Europejska, Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), BA.LA. di Lanciotti Vittorio & C. Sas oraz szesnastu pozostałych interwenientów, których nazwy wymieniono w załączniku, pokrywają własne koszty.**

Martins Ribeiro

Papasavvas

Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 marca 2010 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne	II - 814
Okoliczności powstania sporu i zaskarżone rozporządzenie	II - 824
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 835
Co do prawa	II - 838
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego	II - 839
Argumenty stron	II - 839
Ocena Sądu	II - 842
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego	II - 843
Argumenty stron	II - 843
Ocena Sądu	II - 846
W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 3 rozporządzenia podstawowego	II - 851
Argumenty stron	II - 851
Ocena Sądu	II - 852
W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu art. 20 rozporządzenia podstawowego, naruszeniu prawa do obrony i braku uzasadnienia	II - 854
Argumenty stron	II - 854
Ocena Sądu	II - 857
W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu prawa i oczywistym błędzie w ocenie w zakresie szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu	II - 863
Argumenty stron	II - 863
Ocena Sądu	II - 864

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i oczywistym błędzie w ocenie dotyczącym porównania między ceną eksportową i wartością normalną	II - 865
Argumenty stron	II - 865
Ocena Sądu	II - 867
W przedmiocie kosztów	II - 871

Załącznik

Calzaturificio Elisabet Srl, z siedzibą w Monte Urano (Italie),

Calzaturificio Iacovelli di Iacovelli Giuseppe & C. Snc, z siedzibą w Monte Urano,

Calzaturificio Leopamy Srl, z siedzibą w Monte Urano,

Calzaturificio Lunella Srl, z siedzibą w Monte Urano,

Calzaturificio Mia Shoe Snc di Gattafoni Carlo & C., z siedzibą w Monte Urano,

Calzaturificio Primitempi di Monaldi Geri, z siedzibą w Monte Urano,

Calzaturificio R. G. di Rossi & Galie Srl, z siedzibą w Monte Urano,

Calz. S. G. di Seghetta Giampiero e Sergio Snc, z siedzibą w Monte Urano,

Carim Srl, z siedzibą w Monte Urano,

Florens Shoes SpA, z siedzibą w Monte Urano,

Gattafoni Shoe Snc di Gattafoni Giampaolo & C., z siedzibą w Monte Urano,

Grif Srl, z siedzibą w Monte Urano,

Missouri Srl, z siedzibą w Monte Urano,

New Swing Srl, z siedzibą w Monte Urano,

Podosan Medical Shoes di Cirilli Michela, z siedzibą w Monte Urano,

Viviane Sas, z siedzibą w Monte Urano.